

לספרות ולאמנות

להקת בת-שבע בתכניתה החדשה

מאת ע. זוסמן

ירושה קלאסית. האקספרסיה המ' אופקת והמאונת ביסודות דקור' לאטיביים וערבסקיים; אילוזיה של ספונטניות מהושבת היטב תוך פי' תוח הנושא הפלאסטי. הוא מצליח בחיתוך תנועה תמציתי ליצור כ" עין "סוף פסוק" מעודן, התלוי כ" אילו באוויר.

שני ריקודים אלה מאפשרים ל- להקה להבליט את יכולתה ליפודה, וכן יכולת ליצור דמויות בעלות אופי ריאלי ואגדי. רינה גלוק, גליה גת, לינדה אודס ורינה שיינר פלד (הפעם בתפקיד משני מאד) — מגלות רמה נאה של תרבות ומקצוע; והגברים הצעירים ובי' ראשם משה אפרת מפגינים את יכולתם הפיזית-האתלטית ב"ציי' דים אגדיים" הידוע לנו מן התכ" בית הקודמת.

בדני קארואן מצאה הלהקה צייר בונה-במה רגיש ובעל דמיון, שותף שווה-זכויות בהישג האמנר' תי הכללי.

התכנית החדשה מוסיפה על הי' רפרטואר של הלהקה ריקוד מקר' ריישראל נאה ומבצרת אותה ב' היפוישה אחר הייחוד תוך הליכה בכיוונים שונים, בלי קפיצת-דרך, אלא בדרך של התפתחות טבעית בטוהה.

חלקם המכריע של מלחינים יש' ראליים בתכנית זו מציין אותה לטובה: פאול בן-חיים, מרדכי סתר ועדן פרטוש, מטובי הי' יוצרים בשדה המוסיקה הישרא' לית, תרמו לבאלט זה תרומתם החשובה. בלי משים מתעוררת מיד ה"פרובלמטיות" שבמושג "מוזיקה ישראלית", ואין כוונתנו לכך, אלא בעיקר להפראה הה' דדית בין הבאלט ובין המוזיקה, העשויה להגיב פירות בשלים. על כל פנים בבאלט ה"נשים באוהל" נוצרה תרכובת ארצית בעלת ייחוד מית-לאומי. המוזיקה של מ. סתר בונה הוקי המיקצב והתנועה במע' רכה דרמאטית זו של שתי נשים — אשה ומשפחה — הנאבקות על הבעל — צעיר מדי. החוקים אינם גורעים כלום מהאקספרסיה שבע' לילה. רינה גלוק (האשה) רגלית גת (השפחה) מהילות כאן פסוקים קדומים עצורי-עצמה ואוצרי-דריכות, כשיריעות האוהל השחורות ("אהלי קידר") משמשות להן מחסה לבוש, צעיף, מפרש או דגל שחור, וכן אמצעי פורקן רגעי.

ב"ארוסין" וב"פנים ומסכה" גיי' לה הכוריאוגרף נורמן מוריס כשרון ליצור הארמוניות פלאס' טיות-תנועתיות הצופנות בתוכן

לם
מש
שם
צפו
סבי
מקו
מו
הרו
וה
אלד
עלי
כא
מז
יס
ב
א
ע
ה
ב
ע
ס
י
ס
ק
ב
ז
ז
ק
ב
ו
פ
ק
ב
צ
או
ספ
דה
חד
תמ
שו
מש
הכו
חיו
עיו